

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117256752
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Auxt
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6117256752.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Auxta a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpený advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, so sídlom Námestie Biely kríž 3, P. O. Box 39, 830 03 Bratislava, proti žalovanému: SLOVAKIA REAL - IN a. s., so sídlom Radlinského 1739/21, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 35 789 638, zastúpený spol. PETKOV & Co s. r. o., Advokátska kancelária, so sídlom Na vŕšku 12, 811 01 Bratislava, IČO: 50 430 742, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Ivan Petkov, o zaplatenie 2 158 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10Ca/20/2017-120 zo dňa 21. mája 2019, v znení dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10Ca/20/2017-243 zo dňa 27. decembra 2021, takto

r o z h o d o l :

I. Návrh na prerušenie konania **z a m i e t a .**

II. Odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10Ca/20/2017-120 zo dňa 21. mája 2019, v znení dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10Ca/20/2017-243 zo dňa 27. decembra 2021, vo výroku ktorým súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol **o d m i e t a .**

III. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10Ca/20/2017-120 zo dňa 21. mája 2019, v znení dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10Ca/20/2017-243 zo dňa 27. decembra 2021, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 158 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 15. decembra 2017 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

IV. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 158 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 15. decembra 2017 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol o náhrade trov konania a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Dopĺňacím rozsudkom doplnil výrok rozsudku o výrovovú vetu, ktorou návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej „CSP“) zamietol.

1.1. V odôvodnení rozsudku konštatoval skutkový a právny základ nároku žalobcu, ktorý sa domáhal od žalovaného zaplata sumy 2 158 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 15. decembra 2017 až do zaplata ako nárok na vydanie bezdôvodného obohata, z titulu neoprávneného používania autorských diel, ku ktorým vykonával žalobca kolektívnu správu tým, že žalovaný, ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia Hotel Park v Dolnom Kubíne (ďalej len „ubytovacie zariadenie“), bez súhlasu nositeľov práv vykonával ich verejný prenos technickými prostriedkami (sprístupnením televízneho vysielania pre hostí jeho ubytovacieho zariadenia), čím dochádzalo k porušeniu zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“), a tým vznikol žalobcovi nárok podľa § 58 ods. 1 písm. i/ autorského zákona domáhať sa vydania bezdôvodného obohata. Výšku bezdôvodného obohata žalobca odôvodnil poukazom na § 458a, § 442a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „občiansky zákonník“). Požadované bezdôvodné obohata za rok 2016 bolo vypočítané podľa sadzovníka licenčných odmien. V prípade ubytovacieho zariadenia suma 26 eur ročne za izbu. Žalovaný má v ubytovacom zariadení 83 izieb vybavených televíznym prijímačom, teda násobok sumy 26 eur a počtu izieb 83 predstavuje sumu 2 158 eur.

1.2. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa § 19 ods. 1, 4, § 27 ods. 1, § 58 ods. 1 písm. i/, § 63 ods. 2 písm. d/, § 79 ods. 1,2 a § 141 ods. 1 autorského zákona, v nadväznosti na § 442a ods. 2, § 451 ods. 1, 2 a § 458a občianskeho zákonníka a konštatoval, že obrana žalovaného spočívala v argumentácii týkajúcej sa nedostatku (nepreukázania) aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu a neprimeranej výšky požadovanej náhrady bezdôvodného obohata.

1.3. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu mal súd prvej inštancie preukázanú tým, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy mal oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv na použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti verejným prenosom (pozri oprávnenie č. I. 8,9). Z odôvodnenia rozsudku k tejto argumentácii okrem iného vyplýva: „... Žalobca je oprávnený uzatvárať tzv. rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv zastúpených na základe dohody v zmysle § 164 AZ., ale aj tých, ktorí neuzatvorili takúto dohodu, ale nevylúčili kolektívnu správu k dielam v zmysle § 79 ods. 2 AZ. To žalobca preukázal niektorými uzatvorenými rozšírenými hromadnými licenčnými zmluvami o použití diel ich verejným prenosom na rok 2016, v ktorých bola predmetom zmluvy úprava autorskopravných vzťahov vznikajúcich pri použití audiovizuálnych diel a diel použitých pre vytvorenie audiovizuálnych diel.

Žalovaný ani netvrdil, že by za žalované obdobie mal uzatvorenú licenčnú zmluvu s konkrétnymi autormi, prípadne inými subjektmi správy autorských práv ohľadom používania audiovizuálnych diel verejným prenosom. Jeho tvrdenie, že niektorí autori prekladov alebo autori úpravy dialógov v prípade zahraničných audiovizuálnych diel uzatvorili licenčné zmluvy s RTVS, nevyvracia nárok žalobcu domáhať sa odmeny, resp. bezdôvodného obohata za používanie diela vo vzťahu k ostatným autorom diel, vrátane zahraničných diel vysielaných v danom období (napr. vo vzťahu ku režisérom, scenáristom, autorom literárnej predlohy a pod.). Pretože predložené licenčné zmluvy sa týkali výhradne autorov prekladu, je zrejmé, že RTVS nie je výrobcom originálu audiovizuálneho diela, ani jeho producentom (tým je zahraničný subjekt).

Žalobca ako organizácia kolektívnej správy nie je organizáciou, ktorá by správu autorských práv vykonávala za účelom dosahovania zisku (§ 144 ods. 2 písm. b/ A.z.). Zastupuje nositeľov autorských práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na ich účet (§ 144 ods. 3 A.z.), vrátane práva domáhať sa vydania bezdôvodného obohata. Úprava § - u 146 A.z. sa týka len povinne kolektívne spravovaných práv, zatiaľ čo úprava podľa § 79 a § 80 sa týka dobrovoľne kolektívne spravovaných práv, t. j. práv, pri ktorých sa môže nositeľ práva rozhodnúť, či sa dá zastúpiť organizáciou kolektívnej správy alebo naopak. Ak sa však nerozhodne uzavrieť dohodu o zastupovaní, ale ani nevylúči kolektívnu správu práv, rozširuje sa účinok hromadnej licenčnej zmluvy i na neho.

Inštitút kolektívnej správy práv a úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy bola v A.z. zavedená s cieľom urýchliť a zjednodušiť poskytovanie súhlasov na vybrané spôsoby použitia diela, o.i. aj na verejný prenos diela prostredníctvom technického zariadenia (§ 80 písm. a/ A.z.). Rozšírená hromadná licencia „sa nachádza“ niekde uprostred medzi dobrovoľnou a povinnou kolektívnou správou. Tento inštitút vychádza z princípu preferencie individuálneho výkonu práv a zároveň má prvky povinnej kolektívnej správy, lebo sa týka nielen zastupovaných ale i nezastupovaných autorov (ak ju títo nevylúčia). Jej zavádzanie je v kompetencii členských štátov EÚ. Z týchto dôvodov považuje súd argument žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní za nedôvodný.“

1.4. Ďalej z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie k námietke žalovaného o výške požadovaného bezdôvodného obohatenia okrem iného vyplýva: „Nárok žalobcu vyplýva priamo zo špeciálnej úpravy A.z., ktorá však neupravuje jeho výšku. Preto treba vychádzať z úpravy všeobecného predpisu (O.z.), konkrétne § - u 451 a nasl. a osobitne § - u 442a. Podľa § 458a O.z., ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane § 442a ods. 2 podľa ktorého sa výška bezdôvodného obohatenia určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do práva. Takto dojednaná odmena je minimálnou vo vzťahu k stanoveniu výšky bezdôvodného obohatenia. Inak by bol zvýhodnený pôvodca zásahu do autorských práv oproti užívateľom, ktorí uzatvorili licenčné zmluvy. Žalobca výšku odmeny preukázal predložením hromadných licenčných zmlúv na rovnaké predmety ochrany v danom období, z ktorých vyplýva, že uplatňoval sadzobník, podľa ktorého postupoval aj pri určení výšky tu uplatňovaného bezdôvodného obohatenia. Samotný výpočet výšky bezdôvodného obohatenia žalovaný ani nespochybňoval, len všeobecne poukazoval na zneužívanie monopolného postavenia žalobcom, čo však nie je obranou v tomto konaní. Za tohto stavu priznal súd žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v požadovanej sume 2 158 eur. O úroku z omeškania rozhodol podľa § 517 O.z. a nariadenia č. 87/1995 Z. z. v nadväznosti na § 563 O.z. (moment doručenia výzvy na vyplnenie nebol sporný)....“

1.5. „.... predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným a nie určovanie výšky odmeny v sadzobníku. Preto súd nie je povinný ani prejudiciálne rozhodovať o jej výške, i keď sa od nej odvíjal nárok na bezdôvodné obohatenie. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky (pre podobnosť právnej úpravy aplikovateľnej i tu) sa sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisudzuje hodnota meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky sp. zn. 30Cdo/1759/2011, 30Cdo/2715/2015). Obvyklou odmenou je taká odmena, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom. Žalobca preukázal, že v rozhodnom období uzatvoril licenčné zmluvy za odmenu dohodnutú podľa sadzobníka, čo ju robí obvyklou. Aj podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/101/2011 sa obvyklosť odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom...“

1.6. Zo záveru odôvodnenia rozsudku k návrhu na prerušenie konania do rozhodnutia Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej „protimonopolný úrad“) podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP o podnete zneužívania dominantného postavenia žalobcu na trhu vyplýva: „... V reakcii na argument žalovaného, že súdne konanie treba prerušiť s prihliadnutím na skutočnosť, že PÚ SR posudzuje podnet Asociácie hotelov a reštaurácií týkajúci sa možného zneužitia dominantného postavenia žalobcu podľa zákona o hospodárskej súťaži, súd uvádza, že závery prípadného administratívneho konania PÚ SR (verejnoprávny vzťah) by nemali vplyv na posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, prípadne jeho výšky od žalovaného (súkromnoprávny vzťah)...“

1.7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu v súlade s § 255 ods. 1 CSP a vyslovil povinnosť žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, pretože je nezákonný a nesprávny najmä z dôvodov, že : „...(a) v konaní nebolo riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával "verejný prenos" a ani to v akom rozsahu ho vykonával. To vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca nepreukázal existenciu bezdôvodného obohatenia sa žalovaným ani čo do dôvodu ani čo do rozsahu,

(b) nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie aj preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis a síce § 164 ods. 2 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v spojení s § 451 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako "Občiansky zákonník"), a teda že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonania dôkazov z "relevantnej reprezentatívnej vzorky" (za účelom preklenutia procesného stavu non liquet), ak by malo byť dokazovanie v celom rozsahu obtiažne alebo takmer nemožné.

(c) súd žiadnym spôsobom nerozhodol o procesnom návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP,

(d) súd sa v odôvodnení napádaného rozsudku v dostatočnom rozsahu, resp. vôbec nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalovaného, vnesenou do konania, minimálne v tom rozsahu, aby súd vysvetlil prečo ju považuje za nedôvodnú...“

2.1. V ďalších bodoch rozsiahleho odvolania žalovaný podrobne argumentuje ku jednotlivým namietaným tvrdeniam. „...že s prihliadnutím na skutočnosti tvrdené žalobcom ako aj s prihliadnutím na obsah dôkazných prostriedkov, ktoré žalobca navrhol vykonať na preukázanie svojich tvrdení, nie je možné v prípade, že sa pri hodnotení dôkazov jednotlivito, ako aj vo vzájomných súvislostiach v súlade s princípmi formálnej logiky, dôjsť k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu. Naopak, žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o skutočnostiach podstatných a potrebných na to, aby súd vydal rozhodnutie priaznivé pre žalobcu tak, že žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 2.158,- EUR s prísl....“

„... pre žalobcu z Autorského zákona (a ani z iného zákona) nevyplýva žiadna výnimka týkajúca sa unesenia dôkazného bremena či preukazovania vzniku bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej by to mal byť práve žalovaný, ktorý má preukázať, že sa bezdôvodne neobohatil. Rovnako pre žalobcu z Autorského zákona nevyplýva žiadna domnienka, podľa ktorej by napr. platilo, že ak žalovaný nepreukáže, ktoré konkrétne diela autorov neoprávnene použil, znamená to, že vykonával neoprávnený verejný prenos všetkých diel nositeľov práv, ktorých majetkové práva spravuje žalobca...“

„... Ak žalobca tvrdil a preukázal všetky prvky tohto spôsobu použitia autorských diel tak, ako ich vymedzil ESD a ktoré musia byť kumulatívne splnené (a v sporovom konaní riadne preukázané) tak iba z týchto recenzií, to však neznamená, že k bezdôvodnému obohateniu došlo práve v rozsahu, ktorý zodpovedá peňažnému plneniu požadovanému žalobcom v žalobe. Uvedené teda automaticky nepreukazuje existenciu verejného prenosu počas celého žalovaného obdobia - celého roka 2016 na všetkých 83 TV prijímačoch...“

2.2. V odvolaní žalovaný ďalej citoval z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) vo veci C-306/05, vo veci C-162/10 súdneho dvora a vo veci C-136/09 súdneho dvora, ako aj v nadväznosti na recitál 27 Smernice č. 2001/29, z ktorých podľa názoru žalovaného možno konštatovať, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu tak, ako ho vykladá súdny dvor, sú : umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu ubytovacieho zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie a existencia novej verejnosti - t. j. ubytovaní hostia na izbe.

„... Žalobca preukázal prostredníctvom internetových recenzií, že v konkrétne nešpecifikovanom období z roku 2016, boli v hoteli žalovaného zrejme ubytovaní nejakí hostia. Uvedené vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca opomenul dostatočne tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť v zmysle § 58 ods. 1 Autorského zákona. Žalobca netvrdil a nepreukázal také skutočnosti, ktoré boli podstatné pre posúdenie dôvodu uplatňovaného nároku - že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného naozaj prišlo práve v rozsahu 2.158,- EUR.

Žalobca sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný prevádzkuje hotel. To však automaticky a bez ďalšieho neznamená, že by v hoteli boli ubytovaní hostia v rozsahu obsadenosti celého hotela a už vôbec to neznamená, že hostia boli ubytovaní vo všetkých izbách hotelového zariadenia počas celého žalovaného obdobia. Ak totiž na hotelovej izbe nie je nikto ubytovaný, nie je pre takúto izbu splnený tretí predpoklad verejného prenosu (existencia novej verejnosti na izbe) a teda objektívne na takejto izbe nemôže dochádzať a ani nedochádza k verejnému prenosu (a teda ani k neoprávnenému použitiu autorských diel)...“

„... Bezdôvodné obohatenie totiž nevzniká v dôsledku neuzatvorenia licenčnej zmluvy, ako sa zrejme, v dôsledku argumentácie žalobcu, nesprávne domnieva súd, ale až momentom skutočného neoprávneného použitia diela formou verejného prenosu...“

„... O verejnom prenose (a teda aj o prípadnom neoprávnenom použití diel) možno hovoriť iba vtedy, ak zároveň na izbe s TV prijímačom napojeným na televízny signál, je ubytovaný aspoň jeden hosť...“

„... Žalobca v konaní nežaloval zaplataenie licenčnej odmeny, ale vydanie bezdôvodného obohataenia, ktoré sa od výšky licenčnej odmeny odvíja. Rozsah bezdôvodného obohataenia (reálne - objektívne - neoprávnené použitie diel) je potom podstatné pre ustálenie výšky peňažného plnenia, ktoré sa má z titulu bezdôvodného obohataenia vydať.

Rozsah bezdôvodného obohataenia bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období...”

„... Keďže žalobca neinicioval vo vzťahu k preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia (čo bola skutočnosť podstatná pre ustálenie rozsahu bezdôvodného obohataenia a pre ustálenie dôvodnosti výšky peňažného plnenia) žiadne relevantné dokazovanie, tak v konaní nebolo možné z dôkazov predložených žalobcom (resp. z dôkazov vykonaných zo strany súdu) nijakým spôsobom dospieť k záveru, že bezdôvodné obohataenie na strane žalovaného vzniklo práve v takom rozsahu, ktorý zodpovedá peňažnému plneniu vo výške 2.158,- EUR (s príslušenstvom)...“

2.3. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie predčasne a nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom sa v rozsudku vysporiadal s jeho námietkami, ktorú skutočnosť odôvodnil tým, že:„... zo skutočnosti, že žalobcovi bolo vydané oprávnenie č. MK-1587/2016-232/10421 Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv a zo zákona (§ 58 ods. 1, § 63 ods. 2 Autorského zákona)...“ a tvrdil, že z uvedených skutočností nemožno aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore bez vyvodiť.

„... Predpokladom zastupovania v oblasti dobrovoľnej kolektívnej správy práv je prevzatie zastupovania nositeľa vo vzťahu k jeho právam k predmetu ochrany, a to ešte v čase pred skutočným (neoprávneným) použitím diela.

V tomto prípade súd nesprávne vychádzal z ust. § 79 ods. 1 AZ, ktorý sa ale vzťahuje len na uzatváranie rozšírených licenčných zmlúv organizáciami kolektívnej správy aj za nezastúpených nositeľov práv.

Ust. § 79 ods. 1 AZ sa však už nevzťahuje na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohataenia. Pre zastupovanie nositeľa majetkového práva spočívajúceho v možnosti požadovať vydanie bezdôvodného obohataenia sa vychádza práve a okrem iného aj z ust. § 164 ods. 2 AZ.

Ak teda žalobca chcel preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, mal preukázať, že žalovaný neoprávnenne použil (uskutočnením verejného prenosu) práve (i) také predmety ochrany, ktoré (ii) boli žalobcovi v čase pred ich neoprávneným použitím zo strany žalovaného dané do správy (iii) osobou, ktorá je oprávnená (ak by nebola zastúpená žalobcom) sama vykonávať majetkové právo spočívajúce v domáhaní sa vydania bezdôvodného obohataenia od žalovaného...”

„...Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva...”

„...žalobca si v spore nesplnil ani len povinnosť účinne tvrdiť koho (ktorých nositeľov práv) a v akom rozsahu (vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany) zastupuje. A už vôbec žalobca netvrdil a nepreukázal, ktoré predmety ochrany, zverené žalobcovi do správy na zmluvnom základe žalovaný neoprávnenne použil...”

„... Zo žalobcom predložených formulárových zmlúv však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať títo údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy. Žalobca zároveň nepriložil a ani nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu predmetov ochrany daných žalobcovi zo strany nositeľov práv na základe uvedených zmlúv do správy. Z uvedeného potom nie je možné verifikovať, či žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali a už vôbec nie je možné verifikovať, či žalobcovi dali do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal žalovaný údajne v žalovanom období neoprávnenne použiť...”

„... Žalobca žiada o vydanie bezdôvodného obohataenia z titulu použitia audiovizuálnych diel zaradených do vysielania. V týchto prípadoch ale nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti alebo

vysielatelia, ktorým autori nimi vytvorené "čiastkové diela" dodali "do audiovizuálneho diela ako celku" na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi alebo vysielateľmi riadne vyplatená odmena na základe výhradných licenčných zmlúv..."

2.4. Na podporu svojho názoru poukázal na obsahovú identickosť zmlúv RTVS a žiadal, aby súd postupom podľa § 189 CSP a 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Markíza, od prevádzkovateľa Televízie Joj (spoločnosť MAC TV s.r.o.) všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých boli oprávnené vysielat' konkrétne seriály a filmy.

„...nepredložil do súdneho spisu relevantné dôkazy ani len k jednému jedinému predmetu ochrany (t. z. preukázal aktívnu vecnú legitímáciu k predmetom ochrany v počte nula) a naopak, žalovaný nad rámec svojej dôkaznej povinnosti relevantným dôkazmi spochybnil výhradnými licenčnými zmluvami aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu k predmetom ochrany, nachádzajúcich sa v štatistike vysielania, ktorú do konania predložil žalobca, tak potom mal súd prvej inštancie, berúc zreteľ na skutočnosť, že civilné sporové konanie je založené na zásade prejednávacej (resp. zásade formálnej pravdy), vychádzajúcej z toho, že súd v konaní zisťuje skutkový stav (a nie skutočný stav) vyplývajúci z dokazovania, založeného na skutočnostiach vyplývajúcich zo spisu a z ničoho iného, zamietnuť žalobu práve v dôsledku neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena zo strany žalobcu..."

„... ak je konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzobníku pre rok 2016 a teda aj v 300 licenčných zmluvách, ktorými súčasne žalobca odôvodňuje aj výšku uplatňovaného údajného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, zneužitím dominantného postavenia na trhu podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z., je potom súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, a teda aj konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka..."

„... ak by aj žalobcom uplatňovaný údajný právny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol preukázaný čo do všetkých predpokladov jeho vzniku vyplývajúcich z ust. § 451 Občianskeho zákonníka (čo žalovaný tvrdí, že nárok preukázaný nie je), súd mu nesmie podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka prípadne podľa § 265 Obchodného zákonníka poskytnúť právnu ochranu, čo by malo viesť nevyhnutne k strate sporu na strane žalobcu a teda k zamietnutiu žaloby. Akje výška obvyklej licenčnej odmeny zistená súdom z 300 licenčných zmlúv, ktoré sú uzatvorené za podmienok, ktoré sú dôsledkom zakázaného zneužitia dominantného postavenia na trhu a teda z absolútne neplatných zmlúv v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nie je možné prijať iný právny záver než ten, že súd prvej inštancie vytvoril svojim nesprávnym postupom z nepráva právo, keď mu priznal právnu ochranu..."

„... Žalovaný namieta, že v prípade dôkazu porovnávací štúdia - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybratých krajinách Európy zo dňa 14.3.2016 sa súd v rozsudku s týmto dôkazom vsporiadal nesprávne. keď ho nepovažoval podstatný pre rozhodnutie..."

2.5. V závere odvolania napokon žalovaný tvrdil, že došlo v konaní k odopretiu spravodlivosti žalovanému tým, že „... Ak súd nemienil žalobu žalobcu zamietnuť v celom jej rozsahu ani po zvážení všetkej právnej a skutkovej argumentácie žalovaného (ktorá už samotná poukazuje na nedôvodnosť žaloby a potrebu jej zamietnutia v celom rozsahu), tak potom mal súd riadne zvážiť potrebu prerušenia konania v zmysle návrhu žalovaného na prerušenie konania (ktorý bol obsiahnutý v písomnom podaní žalovaného) a o tomto návrhu žalovaného riadne rozhodnúť (prerušit' konanie samostatným uznesením počas konania alebo rozhodnúť o zamietnutí návrhu v rozsudku, ktorým súd rozhodol o veci samej) a svoje rozhodnutie o prerušení riadne odôvodniť. Súd však tento postup úplne opomenul a tým žalovanému odňal spravodlivosť, keď procesne relevantným spôsobom nerozhodol o jeho procesnom návrhu, ktorý bol obsiahnutý v odpore zo dňa 12.02.2018.

Keďže vo vzťahu k poslednému podnetu, podanému na PMÚ SR dňa 19.12.2016, PMÚ SR už uplatnil svoju právomoc v zmysle § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. a začal vykonávať prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa zákona č. 136/2001 Z. z., tak zároveň existovala zákonná prekážka rozhodnutia súdu vo veci samej spôsobom, ktorý by znamenal (hoci aj čiastočný) neúspech žalovaného v spore. Ak má totiž PMÚ SR povinnosť prejudiciálne posúdiť, či konanie na základe oznámenia žalovaného začne alebo nie, už samotná táto skutočnosť môže mať vplyv na konanie

o žalobe v predmetnom konaní a súd nesmie právoplatne rozhodnúť vo veci samej. Pretože rozhodnutie súdu v čase, kedy nie je zrejmé či konanie žalovaného je alebo nie je zakázaným konaním v zmysle zákona č. 136/2001 Z. Z., je spôsobilé zasiahnuť do práv žalovaného v prípade, že konanie žalobcu naozaj zakázané bolo, o čom ale až neskôr deklaratórne PMÚ SR rozhodne.

Tým, že súd neprerušil konanie (hoci chcel žalobe žalobcu vyhovieť), defacto aj de iure sám posúdil otázku aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne PMÚ SR. Uvedený postup súdu je zároveň v rozpore s § 3 CSP...“

„... Rozhodnutie PMÚ SR podľa § 22 ods. 1 písm. d) zákona č. 136/2001 Z. z. o tom, že konanie alebo činnosť podnikateľa sú v zmysle § 8 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. zakázané, nie je ničím iným, než rozhodnutím príslušného orgánu (PMÚ SR) o spáchaní iného správneho deliktu. Čiže v prípade, ak by PMÚ SR v budúcnosti na základe oznámenia ZHR SR (ktorého členom je aj žalovaný), podaného dňa 19.12.2016, rozhodol, že činnosť žalobcu je zneužitím dominantného postavenia, tak súd by bol takýmto rozhodnutím v zmysle § 193 CSP viazaný...“

„... Žalovaný pritom vo svojom návrhu na prerušenie konania explicitne uviedol právnu argumentáciu, prečo je otázka zneužitia dominantného postavenia žalobcu právne významná vo vzťahu k rozhodnutiu súdu vo veci samej, ktorá sa týka vzťahu (ne)primeranosti licenčnej odmeny a výšky bezdôvodného obohatenia, odvíjajúcej sa práve od takto žalobcom neprimerane stanovenej licenčnej odmeny, ktorú žalobca prezentuje ako obvyklú...“

2.6. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 10Ca/20/2017-120 zo dňa 21. mája 2019 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a aby o trovách konania rozhodol v novom rozhodnutí vo veci samej.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu okrem iného uviedol:

„...Žalobca trvá na tom, že súdu prvej inštancie riadne preukázal aktívnu vecnú legitimáciu, ktorú oprel najmä o :

oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaného MK SR v znení podľa rozhodnutia MK SR č.k. MK-663/2010-70/6165 z 11. mája 2010 a oprávnenie na výkon kolektívnej správy vydané MK SR č.k. MK-1587/2016-232/10421, vydaného dňa 18.08.2016,

2. zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral rozšírené hromadné licenčné zmluvy a teda poskytoval licencie používateľom, pričom zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu www.lita.sk <<http://www.lita.sk>> a žalobca zoznamy navyše založil do spisu,

3. o príslušné ustanovenia zákona Č. 185/2015 Z.z (ďalej len AZ), a to najmä § 19, § 79, § 164, § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d)...“

„... Uvedené ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitimácie je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práva v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov a tiež na ochranu dobromyseľných používateľov. Žalobca preukázal, že požiadavky žalovaného sú objektívne nezmyselné a šikanózne...“

„... Majetkové práva sú uvedené v § 19 AZ. AZ v § 58 ods. 1 demonštratívne uvádza, čoho sa môže autor, do ktorého práva (t.j. aj majetkového práva) sa neoprávnené zasiahlo. Jedným z nárokov autora je v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) AZ vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy tohto nároku sa v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) AZ môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy, pričom zároveň ale v zmysle § 169 ods. 4 AZ je organizácia kolektívnej správy dokonca aj povinná sa domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia Túto povinnosť nemá iba v tom prípade, pokiaľ nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo akje to nehospodárne. Ustanovenie § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka, na ktoré žalovaný poukazuje, síce uvádza, že predmet bezdôvodného obohatenia sa má vydať tomu, na úkor koho sa získal, avšak z osobitnej právnej úpravy v AZ, ktorá má v danom prípade prednosť vyplýva, že organizácia kolektívnej správy sa môže a zároveň aj musí domáhať jeho vydania a teda povinný subjekt má povinnosť jej ho vydať.

Z právnej úpravy AZ teda vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 AZ v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany a pokiaľ tak neurobí má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou...“

„... Vzhľadom na platnú právnu úpravu a vzhľadom na skutočnosť, že :

- nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv ani zo strany nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe ani zo strany nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe a že
- žalobca má zákonnú povinnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia a že
- nositelia práv sami neuplatňujú voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia a že
- žalobca má za to, že je hospodárne domáhať sa voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia,

je žalobca oprávnený a aj povinný domáhať sa voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa žaloby...“

„... Tiež poukazujeme na to, že licenčné odmeny, ktoré používatelia na základe rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy uhrádzajú žalobcovi v prípade verejného prenosu technickými prostriedkami sú stanovené paušálnou sumou, kedy predom nie je známe ktorému nositeľovi práva za použitie ktorých diel bude vyplatená. Samotné rozdeľovanie odmien je už na ľarchu a zodpovednosť žalobcu, kedy žalobca uviedol, že odmeny z verejného prenosu technickými prostriedkami sa rozdeľujú tak, že sa priradujú k odmenám za káblovú retransmisiu, čo je povinná kolektívna správa. Žalovaným predložené zmluvy s RTVS tak nemajú posúdenie nároku žalobcu žiadnu relevanciu.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že autori dostávajú "za to isté" zaplatené dvakrát tak opätovne uvádzame, že žalovaný opomína, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela a majú nárok na odmenu za každé použitie diela, a opomína, že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden spôsob použitia, vysielanie diela je ďalší spôsob použitia diela, káblová retransmisia je tiež jedným zo spôsobom použitia diela a verejný prenos technickými prostriedkami je ďalším samostatným spôsobom použitia diela.

Z vyššie uvedeného je nesporné, že producenti či vysielatelia nevykonávali a nevykonávajú majetkové práva autorov audiovizuálnych diela ex lege podľa AZ ani podľa Starého AZ...“

„... Žalovaný tvrdí, že sa žalobcovi sa nepodarilo preukázať tzv. novú verejnosť. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal (a ani netvrdil), že by žalovaný vo svojom hotelovom zariadení Hotel Park počas žalovaného obdobia ubytoval hostí 365 dní a v každej izbe.

Žalobca už v žalobe uviedol, že žalovaný v roku 2016 prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Park, s tým, že poskytoval svojim zákazníkom ubytovacie služby a že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení realizoval v r. 2016 verejný prenos technickými zariadeniami.

Žalobca preukázal, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými zariadeniami, a to verejnými vyhláseniami žalovaného. Žalovaný prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy, ktorými získal pre rok 2016 súhlas na používanie predmetov ochrany kolektívne spravovaných SOZA a SLOVGRAM.

Prevádzkovanie ubytovacieho zariadenia a poskytovanie ubytovacích služieb nesporne znamená ubytovanie hostí, Žalovaný nespochybnil, že po celý rok 2016 prevádzkoval vyššie uvedené ubytovacie zariadenie a v rámci svojej obrany sa snaží presvedčiť súd o zjavnom nezmysle, že aj keď celý rok prevádzkoval ubytovacie zariadenie tak to ešte neznamená, že by sa v jeho ubytovacom zariadení aj ubytovali hostia.

Pokiaľ ide o ďalší verejný prenos a jeho ponímanie Súdny dvorom EÚ, tak žalobca v konaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) cla Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/0, na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10 a na Uznesenie Súdneho dvora EÚ C-13 6/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon cla Divani Akropolis Anonimi Xenochreaki kai Touristiki Etairai...

„... To, že sa súd prvej inštancie podrobne nezaoberal žalovaného zjavne neudržateľnými interpretáciami judikatúry Súdneho dvora EÚ nemožno považovať za vadu Rozsudku, ako sa to snaží žalovaný interpretovať...“

„... Žalovaný v odvolaní uvádza, že žalobca bez udania riadnych skutkových tvrdení a návrhov na vykonanie dokazovania, uplatnil bezdôvodné obohatenie voči žalovanému vo výške, ktorá by zodpovedala 100 % obsadenosti hotela žalovaného počas obdobia 365 dní v roku a že žalobca skutkovo nevymedzil, na základe čoho takúto výšku uplatňuje a na preukázanie jeho dôvodnosti nenavrhol žiadne dôkazy. Žalovaný tak tvrdí, že žalobca si uplatňuje iba teoretický prospech a že rozsah bezdôvodného obohatenia súvisí s obsadenosťou hotela žalovaného.“

Žalovaný v odvolaní uvádza, že "pre vzťah bezdôvodného obohatenia je charakteristická "reálna fakticita" vzniku bezdôvodného obohatenia - tzn. že bezdôvodné obohatenie musí reálne objektívne vzniknúť" a na podporu svojej argumentácie poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 698/2017 a nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 3102/16 z 21.05.2019.

Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že Najvyšší súd ČR v bode 23. odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 30Cdo 698/2017-605 zo dňa 29.11.2017 označil za kľúčové kritérium pre priznanie nároku z bezdôvodného obohatenia z dôvodu neoprávneného použitia diela verejným prenosom skutočnosť, či "mel takový (pozn ubytovaný) host funkční televizor na svém pokoji k dispozici."

Žalovaný z uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 698/2017 vytrhol neúplný text daného bodu odôvodnenia, ktorý mu zdanlivo vyhovuje a prisúdil mu závery, ktoré z daného rozsudku po jeho preštudovaní vôbec nevyplývajú...“

„... Žalobca sa v konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia z toho titulu, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, teda bez licencie, čím zasiahol neoprávnené do autorských práv a kedy výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od licenčnej odmeny, ktorá bola v rozhodnom období zvyčajná a ktorú by za získanie danej licencie žalovaný zaplatil...“

„... V prípade zistenia neoprávneného zásahu do práv autora má tento podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.“

Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, žalobca vychádzal pri jej určení z § 458a a 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy si uplatnil nárok vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

Pokiaľ teda zvyčajnou odmenou bola odmena stanovená paušálnou sumou, tak aj výška bezdôvodného obohatenia sa má takto zisťovať a je tak irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Relevantné je iba preukázať, či bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca preukázal, a relevantné je tiež preukázať aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena za akú by žalovaný dostal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany a to bez ohľadu na to, ktoré všetky konkrétne diela a ktorých všetkých konkrétnych nositeľov by použil.

Žalobca preukázal, že iní používatelia v roku 2016 uzatvárali na dané použitie daných predmetov ochrany licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzovníka autorských odmien žalobcu za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a

audiovizuálnych diel účinného od 01.01.2015 a že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium pre podľa sadzovníka dohodnutú licenčnú odmenu, teda nebolo zvyčajné takéto kritérium zohľadňovať.

Pokiaľ by súd takto určenú zvyčajnú odmenu neakceptoval, tak by poskytol žalovanému neoprávnenú výhodu a svojim rozhodnutím by tiež poprel povinnosť žalobcu postupovať voči všetkým používateľom za rovnakých podmienok...

„... Pokiaľ sa teda žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciari iní používatelia, tak takýto nárok riadne podľa AZ preukázal čo do dôvodu i čo do výšky.

Žalobca má za to, že súd prvej inštancie správne a riadne vyhodnotil dôkaznú situáciu, kedy ustálil záver, že žalovaný neoprávnenne uskutočňoval verejný prenos predmetov ochrany spravovaných žalobcom tak ako to žalobca v konaní uviedol...

„... Pokiaľ ide o žalovaným predloženú Analýzu, táto bola vypracovaná KPMG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky ZHR SR a samotní autori označujú materiál ako "štúdiu", pričom uvádzajú, že jej cieľom je "analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom."...

„... Žalovaným predložená Analýza vykonáva porovnanie odmien, ktoré však majú v skutočnosti odlišný základ, čím sa porovnáva neporovnateľné.

Bez ohľadu na skutočnosti, na ktoré sme preukázali vyššie, a to, že samotný základ porovnania sadzieb je hrubo nepresný a Analýza porovnáva odmeny s úplne odlišným základom, tak aj samotný výpočet údajnej výšky priemerných poplatkov je arbitrárnym spôsobom znížený o rozdiel v hrubom domácom produkte (ďalej HDP) porovnávaných krajín. Analýza uvádza takto určený poplatok ako keby to bol poplatok, ktorý sa v danej krajine aj skutočne vyberá, čo však tak nie je, ako sme v konaní uviedli.

Poukazujeme tiež na to, že Analýza neobsahuje ani jediný dôkaz o tom, za akú odmenu skutočne bola používateľom daného druhu diel, ku ktorým vykonáva žalobca kolektívnu správu, poskytovaná vr. 2016 licencia na používanie formou verejného prenosu...

„... Žalobca taktiež dodáva, že žalovaný mal možnosť v prípade, že považoval licenčnú odmenu stanovenú sadzovníkom žalobcu za neprimeranú, podať žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy, v rámci ktorej by súd určil aj výšku licenčnej odmeny. V prípade využitia tohto zákonného inštitútu mohol žalovaný diela daným spôsobom legálne používať. Túto možnosť však žalovaný nevyužil, a naopak vedome používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnenne..."

„... Žalobca poukazuje na skutočnosť, že predmetom prebiehajúceho konania pred súdom nie je rozhodovanie o zneužití dominantného postavenia, ani obchodno-právny vzťah žalobcu a žalovaného, ale vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu porušenia autorského práva, ktoré patrí do skupiny občiansko-právnych vzťahov a preto dožadovanie sa aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka - a to § 44 ods. 1 aj § 265 zo strany žalovaného je neudržateľné. Žalobca síce má podľa § 3 zákona Č. 136/2001 Z.z. postavenie podnikateľa, avšak len na účely tohto zákona..."

„... V konaní vyšlo najavo, že na PMÚ SR bol podaný podnet ZHR SR zo dňa 17.06.2015, kedy ZHR SR podalo podnet na prešetrenie ním tvrdeného zneužitia dominantného postavenia žalobcom a že PMÚ SR listom zo dňa 14.07.2015 oznámil ZHR SR, že podnetom sa nebude zaoberať..."

„... ZHR SR podal dňa 19.12.2016 na PMÚ SR ďalší podnet vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia žalobcu, ktorý je tretím podnetom založeným na tom istom skutkovom a právnom stave. Na základe tohto podnetu PMÚ SR konanie voči žalobcovi dodnes nezačal..."

„... Rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ nie je však v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku "či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu". Pre rozhodnutie súdu vo veci samej je relevantné dokazovanie

zamerané na zistenie zvyčajnej, resp. obvyklej odmeny, čo je otázkou, ktorá musí byť posúdená práve konajúcim súdom, a to podľa konkrétnych okolností prejednávaneho prípadu. Takéto dokazovanie bolo aj riadne vykonané, pričom súd prvej inštancie svoje závery o zistení zvyčajnej licenčnej odmeny aj riadne odôvodnil...“

„... Žalobca trvá na tom, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa AZ je závislé od ustálenia obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, a nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku "či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu". Žalobca je tiež tohto názoru, že pokiaľ by aj PMÚ SR hypoteticky o niekoľko rokov rozhodol, že žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu, nemôže to viesť k strate práva autorov na súdnu ochranu ako to žalovaný prezentuje, nakoľko to nebude mať vplyv na určenie výšky zvyčajnej, resp. obvyklej odmeny v danom čase. Pokiaľ by PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu, tak by mal možnosť uložiť žalobcovi sankcie v zmysle zákona Č. 136/2001 Z.z .. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej bolo relevantné dokazovanie zamerané na zistenie zvyčajnej, resp. obvyklej odmeny...“

„... Žalobca poukazuje na to, že všeobecné súdy v 109 rozsudkoch (z toho 89 riadnych rozsudkov a 20 rozsudkov pre zmeškanie) v skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný a žalobcom preukázaná odmena uvedená v sadzobníku bola zvyčajnou, resp. obvyklou odmenou a preto žalobe vyhověli...“

„... V skutkovo a právne obdobnej veci rozhodoval už aj Najvyšší súd SR o dovolaní žalovaného VOČI rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/168/20 17, kedy NS SR uznesením sp.zn. 8Cdo/206/2018 dovolanie odmietol...“

„... Žalobca má za to, že súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania rozhodol správne, keď poskytol autorom právnu ochranu, čo plne korešponduje aj so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práva s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, a to najmä:

- bodom 58 úvodných ustanovení: "Členské štáty zabezpečia účinné sankcie a opravné prostriedky za porušenie práv a záväzkov, ako sú uvedené v tejto smernici. Prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že uvedené sankcie a opravné prostriedky sa budú uplatňovať. Takto zabezpečené sankcie budú účinné, primerané a varujúce a budú zahŕňať aj možnosť zistenia škôd a/alebo súdneho príkazu na nápravu a v prípade potreby aj možnosť žiadať zabavenie neoprávnené získaného materiálu."

- článkom 8 bod 1 : "Členské štáty zabezpečia primerané sankcie a opravné prostriedky vo vzťahu k porušovaniu práv a povinností ustanovených v tejto smernici a prijmú všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa tieto sankcie a opravné prostriedky uplatňovali. Takto ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a musia mať odrádzajúci účinok."

V zmysle vyššie uvedeného žalobca trvá na tom, že odvolanie žalovaného je nedôvodné a navrhuje, aby odvolací súd Rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému...“

4. Žalovaný osobitným podaním doplnil odvolaciu argumentáciu vzhľadom na skutočnosť, že protimonopolný úrad začal proti žalobcovi správne konanie vo veci možného zneužívania dominantného postavenia a poukázal na rozsudky Súdneho dvora (bod 87 rozsudku C-351/12 OSA, bod 38 rozsudku C-395/87 Tournier a bod 25 rozsudku C-110/S8 Lucazeau, bod 88 rozsudku C-351/12 OSA a bod 27 rozsudku C-52/07 Kanál 5 a TV 4), ktoré potvrdzujú, že konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzobníku pre rok 2015 a teda aj v 218-tich licenčných zmluvách, ktorými súčasne žalobca odôvodňuje aj výšku uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (ako ich dvojnásobok), zneužitím dominantného postavenia na trhu.

4.1. Nad rámec odvolacích dôvodov žalovaný v doplnení odvolacích argumentov namietal nerozlučné spoločenstvo na strane žalobcu. „... Imanentnou súčasťou každého súdneho konania je povinnosť súdu preskúmať vecnú legitimitáciu...“

5. Žalobca reagoval na doplnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného a uviedol, že nepopiera, že bolo podaných viac: „... podnetov na PMÚ SR na možné zneužívanie dominantného postavenia žalobcu,

naposledy dňa 19.12.2016, pričom PMÚ SR začal dňa 23.07.2020 voči žalobcovi správne konanie. Samotné začatie správneho konania pred PMÚ SR však neznamená, že podnety AHRS a tvrdenia žalovaného sú dôvodné, ani že žalobca zneužil dominantné postavenie a dopustil sa správneho deliktu, nakoľko samotné začatie správneho konania nemôže tieto skutočnosti prejedukovať.

5.1. Žalobca namietať dôvodnosť aj doplnenej odvolacej argumentácie žalovaného, pokiaľ uvádza, že: „... nárok uplatňovaný žalobcom je údajne súčasťou nedielneho nároku piatich organizácií kolektívnej správy, ktoré by navyše mali údajne so žalobcom tvoriť nerozlučné nútené procesné spoločenstvo...“

„... Pokiaľ žalovaný zasiahol neoprávneným vykonávaním verejného prenosu do práv tisícok nositeľov práv vo vzťahu k desiatkam tisícov samostatných predmetov ochrany, a to dokonca nositeľov práv, ktorým patria práva k druhovo odlišným predmetom ochrany (napr. práva autorov audiovizuálnych diel, fotografických diel a diel výtvarného umenia, choreografických diel, hudobných diel, práva výkonných umelcov k umeleckým výkonom, práva výrobcov záznamov k hudobným a audiovizuálnym záznamom atď.), nejde v žiadnom prípade o nedielne práva a svoje nároky nositeľa práv v žiadnom prípade nie sú povinní uplatňovať spoločne, ani sa nevyžaduje účasť všetkých nositeľov práv z celého sveta na riadne uplatnenie svojich nárokov...“

„... Z vyššie uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že je možné vykonávať kolektívnu správu individuálne jednotlivými organizáciami kolektívnej správy popri existencii dohody o spoločnej správe, čo potvrdzuje svojim konaním aj samotný žalovaný.“

5.2. Na základe uvedeného navrhol odvolanie žalovaného odmietnuť a rozsudok okresného súdu potvrdiť.

6. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný vyjadrením, v ktorom okrem iného uviedol, že: „... Rozhodnutia súdov, na ktoré poukazuje vo svojom Vyjadrení žalobca, sú vecne nesprávne a arbitrárne. Navyše ide o rozhodnutia, ktorých závery sú v rozpore s rozhodovacími trendami na úrovni EÚ.“

Podľa názoru žalovaného je uplatňovanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu v tomto súdnom konaní nepriamym uplatňovaním neprímeraných cenových praktík v zmysle § 8 ods. 2 písm. a) ZoOHS...“

6.1. Žalovaný trval na svojom stanovisku, že existuje zákonný dôvod na obligatórne (povinné) prerušenie súdneho konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP a to až do času právoplatného skončenia konania vedeného na protimonopolnom úrade.

7. Žalobca na písomné vyjadrenie žalovaného uviedol, že: „...v skutkovo a právne obdobných veciach medzi časom v odvolacích konaniach rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkami sp.zn. 12Co/92/2019, sp.zn. 12Co/62/2019 a sp.zn. 12Co/177/2019 a Krajský súd v Bratislave rozsudkami sp.zn. 15Co/27/2020 a sp. zn. 4Cob/77/2020, tak, že potvrdili rozsudok súdu prvej inštancie a to pri rovnakej argumentácii žalovaného, vrátane oznámenia o začatí konania na PMÚ SR o podozrení zo zneužívania dominantného postavenia žalobcu.“

Súdy zhodne konštatovali, že rozhodnutie o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému rovnako ako aj o jeho výške nie je závislé od odpovede na otázku, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu.“

8. Žalovaný doručil odvolaciemu súdu podanie, ako ďalšie „Doplnenie argumentácie k odvolaniu“: „..., ktoré sa vzťahuje k odvolacím dôvodom vymedzeným v odvolaní.“

V tejto súvislosti možno poukázať napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 291/2018 z 15. augusta 2018, zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 35/2018. Podľa právnej vety tohto „judikátu“ platí, že:

„Bližšiu špecifikáciu odvolacích dôvodov po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania vzneseného v zákonnej lehote na jeho podanie zákon výslovne nevyklučuje, preto sa odvolací súd musí s

takýmto rozpracovaním odvolania relevantným spôsobom vysporiadať. (...) Odvolací súd sa preto musí vysporiadať s argumentačnými líniami uvedenými v rozpracovaní odvolania, ktoré nadväzujú na už uvedené argumenty v samotnom odvolaní.“ ...“

„... Žalovaný v odvolaní vychádza z toho, že žalobca netvrdil a nepreukázal reálnu obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného, keďže práve táto skutočnosť je podstatná na prijatie záveru, či k vzniku bezdôvodného obohatenia vôbec prišlo.

Na neobsadených izbách objektívne nemôže dochádzať k verejnému prenosu (k použitiu predmetov ochrany), pretože v nich nie je prítomná verejnosť.

Na tomto svojom stanovisku žalovaný zotrváva. Že je argumentácia žalovaného dôvodná a správna potvrdzuje aj nedávna rozhodovacia prax orgánov ochrany hospodárskej súťaže. Ide síce o českú rozhodovaciu prax, avšak vychádza z európskeho práva (čl. 102 ZFEU), ktoré má priamy účinok ako aj z rozhodovacej praxe ESD, na ktorú v konaní poukazovali obe strany sporu, ako i súd prvej inštancie v napádanom rozsahu. Závety súdu prvej inštancie sú však nesprávne - vychádzajúce z nesprávnej interpretácie obsahu rozhodovacej praxe ESD.

Odvolaciemu súdu dáva žalovaný na vedomie, že Úrad pro ochranu hospodárske súťaže ČR, svojim rozhodnutím, sp. zn. ÚHOS-R0002/2020/HS potvrdil ako vecne správny ten záver, že je zneužitím dominantného postavenia vo forme vynucovania neprímeraných podmienok, ak organizácie kolektívnej správy požadujú o prevádzkovateľov ubytovacích zariadení plnenia za použitie diel aj vo vzťahu k izbám, na ktorých nebola ubytovaná žiadna osoba...“

8.1. Žalovaný ďalej poukázal na Rozhodnutie ÚOHS ČR, sp. zn. ÚHOS-R0002/2020/HS a podrobne rozpísal jeho odôvodnenie.

9. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) podľa § 34 CSP, vec preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario odvolanie žalovaného proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, doplneného dopĺňacím rozsudkom, ktorým súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, podľa § 386 písm. c/ CSP odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné a rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2158 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi a rámcom podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) konštatuje, že v štádiu odvolacieho konania odvolateľ v podanom odvolaní spochybnil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu a tvrdil, že žalobca nepreukázal, ktorých nositeľov majetkových práv podľa autorského zákona zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany, či tieto predmety ochrany sú práve tie, ktoré boli v žalovanom období, t. j. v roku 2016, žalovaným použité, ďalšia odvolacia námietka, ktorou sa odvolací súd zaoberal bolo tvrdenie, že na preukázanie predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia nepostačuje samotná skutočnosť, že v ubytovacom zariadení je televízny prijímač, a že nebolo preukázané vykonávanie „verejného prenosu“ a ani v akom rozsahu, či boli použité diela na všetkých 83 izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného, teda rozsah použitia vzhľadom na obsadenosť ubytovacích kapacít. Odvolacie argumenty smerovali proti rozhodnutiu okresného súdu aj v tom, že neakceptoval návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP ako aj námietka k primeranosti „obvyklej“ licenčnej odmene, z ktorej bola výška bezdôvodného obohatenia vyvedená. V doplnenej argumentácii opätovne žalovaný navrhol prerušiť konanie a to až do doby skončenia už začatého konania proti žalobcovi vedenom na protimonopolnom úrade, pretože protimonopolný úrad dňa 23. februára 2022 vo veci možného zneužívania dominantného postavenia žalobcu rozhodol a poukázal aj na nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu z dôvodu nerozlučného spoločenstva na strane žalobcu.

11. Odvolací súd dožiadaním zo dňa 16. marca 2022 zistil, že protimonopolný úrad dňa 23. februára 2022 rozhodol rozhodnutím č. 2022/DOZ/POK/2/12 vo veci zneužívania dominantného postavenia organizácie LITA, autorská spoločnosť (žalobca) a zároveň konštatuje, že toto konanie a jeho výsledok, v ktorom v rámci skúmania verejnoprávných vzťahov protimonopolný úrad ako správny orgán posudzuje to

či sa žalobca dopustil zneužitia dominantného postavenia v rámci hospodárskej súťaže a takéto konanie nemá vplyv na odvolacie konanie, v ktorom sú posudzované iné otázky vyplývajúce zo súkromnoprávneho vzťahu, akým je posúdenie odvolacích námietok žalobcu, posúdenie legitimity v konaní, primeranej alebo zvyčajnej licenčnej odmeny, preto návrh na prerušenie konania odvolací súd zamietol. (pozri aj rozhodnutia sp. zn. 12Co/24/2021, sp. z. 14Co/151/2018)

12. Podľa § 355 ods. 1 a 2 CSP, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevylučuje. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

13. Podľa § 357 písm. n) Civilného sporového poriadku odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 .

14. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

15. Odvolateľ v rámci rozsiahlej odvolacej argumentácie namietal odopretie spravodlivosti tým, že súd prvej inštancie nerozhodol v odvolaní napadnutom rozsudku o návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, avšak odvolacie dôvody smerovali aj vecne k nesprávnemu záveru okresného súdu, ktorý tento návrh neakceptoval. Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nerozhodol vecne o jeho procesnom návrhu na prerušenie konania, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie skutočne samostatným výrokom nerozhodol o návrhu žalovaného na prerušenie konania, avšak z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že sa týmto návrhom zaoberal (pozri bod 16. rozsudku). Napriek tejto skutočnosti je odvolacia námietka žalovaného dôvodná, pretože súd prvej inštancie mal svoje rozhodnutie premietnuť aj do výrokovej časti rozsudku. Uvedený nedostatok bol odstránený doplniacim rozsudkom č. k. 10Ca/20/2017-243 zo dňa 27. decembra 2021, ktorým doplnil výrok odvolaním napadnutého rozsudku č. k. 10Ca/20/2017-120 zo dňa 21. mája 2019 o výrokovú vetu: „Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP zamietla“. Tento výrok napriek tomu, že je obsiahnutý v rozsudku má povahu uznesenia a podané odvolanie proti takémuto výroku je podľa § 357 CSP neprípustné (pozri aj Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. decembra 2018, sp. zn. 1Obo/15/2018).

16. Odvolanie je prípustné len proti pozitívnemu rozhodnutiu o návrhu sporovej strany na prerušenie konania, t. j. proti takému, ktorým konajúci súd konanie preruší. Keďže v prejednávanej veci bol návrh žalovaného na prerušenie konania zamietnutý (negatívne rozhodnutie), odvolací súd postupom podľa § 386 písm. c) CSP odvolanie žalovaného proti výroku rozsudku v znení doplniaceho rozsudku odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

17. Odvolateľ zaslal v rámci tzv. doplnenej - rozpracovanej dodatočnej argumentácii rozhodnutie Úradu pro ochranu hospodárskej súťaže ČR sp. zn. ÚHOS-R0002/2020/HS, odvolací súd na toto rozhodnutie nemohol prihliadnuť, pretože rozhodnutím cudzieho správneho orgánu súdy Slovenskej republiky viazané nie sú.

18. Ďalšou odvolacou námietkou žalovaného bolo tvrdenie o nedostatku aktívnej vecnej, procesnej legitímácie žalobcu. Súd prvej inštancie sa touto otázkou zaoberal dostatočne a svoj právny záver odôvodnil v bodoch 10., 11., 12. a 13. rozsudku a správne poukázal i na právnu úpravu ust. § 79 ods. 1, 2 a iné autorského zákona a rovnako správne poukázal i na oprávnenie vydané Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo kultúry“) č. k.: MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11. mája 2010, č. k.: MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. augusta 2016, z ktorých vyplýva, že žalobca- odvolateľ je oprávnený na výkon kolektívnej správy práv súvisiacich s autorským právom, čím žalobca preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, na základe čoho bol oprávnený vykonávať kolektívnu správu majetkových práv nositeľov práv, ktorých zastupuje zo zákona alebo na zmluvnom základe v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, pričom nositeľ práv je oprávnený vylúčiť takúto kolektívnu správu majetkových práv k všetkým, alebo len vo vzťahu k niektorým predmetom ochrany (pozri § 164 ods. 1,2 autorského zákona). Pokiaľ tak však neurobí, predpokladá sa, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je zastupovaný ex lege organizáciou kolektívnej správy. Táto je v rámci výkonu kolektívnej správy a zastupovania autorov oprávnená pri zistenom porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Totožný režim ochrany práv sa vzťahuje na nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na

zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. Medzi základné znaky organizácie kolektívnej správy patrí predovšetkým kolektívny charakter správy práv, to znamená správu výkonu majetkových práv väčšieho počtu nositeľov práv v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv. Kolektívna správa práv je zároveň jediný a hlavný účel činnosti organizácie kolektívnej správy. Výkon kolektívnej správy je službou poskytovanou podľa autorského zákona. Organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv (pozri § 144 ods. 3 autorského zákona). Žalobca teda na základe udeleného oprávnenia na výkon kolektívnej správy a práv vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Rovnako ako organizácia poverená na výkon kolektívnej správy práv je oprávnená udeľovať licencie za nositeľov práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe, ale ktorí výslovne nevylúčili kolektívnu správu práv organizáciou kolektívnej správy (pozri § 78 až 80 autorského zákona). Ochranu majetkových práv zastupovaných autorov vykonáva žalobca aj tým, že kontroluje, či používatelia autorských diel majú uzavreté licenčné zmluvy oprávňujúce ich na použitie diel. Pokiaľ zistí organizácia kolektívnej správy, že došlo k neoprávnenému použitiu diel bez licenčnej zmluvy, môže podať voči neoprávnenému používateľovi žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia (pozri § 58 ods. 1 písm. i) autorského zákona).

19. Z ust. § 165 ods. 1 autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy je povinná v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá prejaví záujem o použitie predmetu ochrany, s osobou, ktorá je oprávnená na použitie predmetu ochrany bez povinnosti získať súhlas na použitie predmetu ochrany, alebo s osobou povinnou zaplatiť náhradu odmeny podľa § 36 ods. 3 (ďalej len "používateľ") rokovania o uzavretí a) licenčnej zmluvy, b) hromadnej licenčnej zmluvy, c) kolektívnej licenčnej zmluvy, d) zmluvy o primeranej odmene, na ktorú sa môžu primerane uplatniť ustanovenia šiestej hlavy druhý a tretí oddiel druhej časti tohto zákona okrem § 81 alebo e) zmluvy o náhrade odmeny. Preto pokiaľ žalovaný ako používateľ mal záujem o (legálne) používanie predmetu ochrany, mal uzavrieť s organizáciou kolektívnej správy licenčnú alebo hromadnú licenčnú zmluvu. Iniciatíva by tak mala byť vždy na strane používateľa, pokiaľ používateľ má záujem o použitie predmetu ochrany a to ešte pred tým, ako dôjde k použitiu zákonom chránených práv v zmysle autorského zákona. Používateľ musí najprv tento záujem prejsť a až následne organizácia kolektívnej správy je povinná viesť s takouto osobou rokovania o konkrétnych podmienkach uzavretia konkrétnej zmluvy. Používateľ môže použiť predmety ochrany odo dňa uzavretia zmluvy s organizáciou kolektívnej správy. V prípade, ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne na uzavretí zmluvy, alebo ak nepredloží používateľovi návrh zmluvy, môže používateľ požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny a nahradenia vôle uzavrieť takúto zmluvu určil súd. V takomto prípade používateľ môže použiť predmety ochrany, ktoré mali byť predmetom zmluvy až odo dňa podania návrhu na začatie konania na súde. (pozri § 165 ods. 8, 9 autorského zákona)

20. Odvolací súd považuje za nedôvodnú námietku žalovaného (z hľadiska námietky nedostatku aktívnej legitímácie), že žalobca nepreukázal, ktorých nositeľov práv podľa autorského zákona zastupuje a či v roku 2016 došlo skutočne k použitiu diel týchto nositeľov práv. Zoznam zastupovaných autorov je zverejnený na webovej stránke žalobcu www.lita.sk <<http://www.lita.sk>> a táto informácia je dostupná komukoľvek. Oprávnenie žalobcu pri zastupovaní autorov a iných oprávnených osôb vyplýva z oprávnenia udeleného ministerstvom kultúry. Žalobca zároveň na podporu svojich tvrdení, a to, že je organizáciou kolektívnej správy zastupujúcou autorov, ktorí sú nositeľmi týchto práv, pripojil k spisu aj CD nosič, na ktorom je uvedený zoznam všetkých autorov, ktorých zastupuje a súčasne aj zoznam partnerských organizácii kolektívnej správy s recipročným zastupovaním a nachádzajú sa tam aj Zmluvy o zastupovaní autorských práv s rôznymi autormi, v ktorých je v každej osobitne uvedené (označené), na diela akého charakteru sa daná zmluva o zastupovaní autorských práv vzťahuje a teda pri ktorom ďalšom použití určitého diela vzniká žalobcovi právo na zastupovanie autora pri výkone jeho majetkových autorských práv k dielam a ich rozmnoženinám, aj recipročná zmluva so zahraničným partnerom a hromadné licenčné zmluvy o použití diel ich verejným prenosom, teda i diel audiovizuálnych v období roka 2016. Žalovaný nepreukázal, že niektorý nositeľ práv k uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv a rovnako ani to, že uzatvoril licenčnú zmluvu s inými subjektmi správy autorských práv pre používanie audiovizuálnych diel verejným prenosom (za obdobie roku 2016), a preto odvolaciu námietku týkajúcu sa tvrdeného nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože v konaní aj v prvoinštančnom aj odvolacom bolo preukázané,

že žalobca bol oprávnený na výkon kolektívnej správy práv podľa autorského zákona na tento výkon ho poverilo ministerstvo kultúry vydaním oprávnenia na tento účel a teda žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný.

21. Pokiaľ ide o odvolacie argumenty, že žalobca nepreukázal konkrétny rozsah, v akom došlo k verejnému prenosu a to z hľadiska časového (v ktoré dni), ako aj kvantitatívneho (z hľadiska skutočného, faktického využívania prijímačov, v nadväznosti na vyťaženosť ubytovacích kapacít žalovaného a podobne...), v tomto smere odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť osobitný charakter licencie (zákonnej alebo zmluvnej). Licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany a to za licenčnú odmenu. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu, t. j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami a je či žalovaný mal pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu je nepodstatné. Pokiaľ žalovaný mal 83 audiovizuálnych zariadení umiestnených v izbách svojho ubytovacieho zariadenia, čo nebolo sporné, mal mať ešte pred ich používaním buď licenčnú zmluvu alebo s organizáciou oprávnenou na výkon kolektívnej správy práv hromadnú licenčnú zmluvu a to i napriek tomu či audiovizuálne zariadenia bude využívať alebo nie. Podstatou licencie je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Ak by aj nadobúdateľ licencie mal uzavretú zmluvu a platil dohodnutú odmenu, nevyužívanie licencie vôbec alebo sčasti nezakladá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, pokiaľ v zmluve by nebolo dohodnuté inak (pozri § 69 ods. 6 autorského zákona).

22. V nadväznosti na uvedené potom odvolacie argumenty žalovaného, že žalobca nepreukázal, že počas rozhodného obdobia dochádzalo vo všetkých izbách a v každom dni tohto obdobia k neoprávnenému používaniu diel formou verejného prenosu, sú neudržateľné, neakceptovateľné a v rozpore so zmyslom a účelom autorského zákona. Žalobca nemal reálnu možnosť monitorovať každý jeden prístroj umiestnený v izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného z hľadiska jeho používania, kedy, v akých časových intervaloch a v ktorých dňoch došlo aj reálne k použitiu diel chránených zákonom. Zákon nepredpokladá, že by žalobca bol povinný preukazovať to, v akom rozsahu sú tie ktoré televízne prijímače na izbách ubytovacieho zariadenia používané a kedy, aké diela sú sledované, pretože v takom prípade výkladom ad absurdum by bolo potrebné dospieť k záveru, že žalobca by musel fyzickými kontrolami či elektronicky sledovať každý televízny prijímač na každej izbe 365 dní v roku a 24 hodín denne, aby bolo možné zistiť, či a kedy bol televízny prijímač zapnutý alebo vypnutý a ako by malo dôjsť k preukázaniu takého postupu pri sledovaní rôznych televíznych programov a to i v krátkom časovom intervale.

23. V konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní žalovaný ďalej namietal, že nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska početnosti neurčitej verejnosti vo vzťahu k obsadenosti žalovaného s ohľadom na Európsku judikatúru. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzal z verejnej dostupných údajov a tiež z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nijakým spôsobom ani nerozporoval o tom, že v ubytovanom zariadení sa v rozhodnom období nachádzalo 83 kusov zvukovo-obrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že súdny dvor vo veci Phonographic Performance Irone Limited proti Írsku C162/10 z 12. marca 2012, pri posudzovaní prejudiciálnej otázky konštatoval: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos.“. Na námietku žalovaného, že žalobca nepreukázal, že by došlo k realizácii ďalšieho verejného prenosu, keď na preukázanie prenosu nepostačuje deklarovaná prítomnosť televízneho prijímača bez toho, aby bola preukázaná spôsobilosť prijímačov sprostredkovať televízny signál, odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok súdneho dvora zo dňa 07. decembra 2006 vo veci SGAE c/a Rafael Hoteles SA, sp.zn.C-306/05, v ktorom konaní španielsky vnútroštátny súd položil súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku za účelom zistenia, či súkromná povaha hotelových izieb zabraňuje tomu, aby diela sprístupňované cez televízne prijímače v takýchto priestoroch predstavovali verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 smernice č. 2001/29/ES, z ktorého rozhodnutia vyplýva: „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie

signálu hotelovým zariadením v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice...“ „... na účely verejného prenosu stačí, aby sa dielo sprístupnilo verejnosti tak, aby osoby, ktoré ju tvoria, mali k nemu prístup.“ Z uvedeného dôvodu je potom bezpredmetné vyžadovať od žalovaného predloženie knihy hostí a zisťovať z nej o akú verejnosť v jeho zariadení išlo, resp. či vôbec možno hovoriť o verejnosti a či uskutočňoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos alebo len prenos, pretože je nepochybné, že žalovaný uskutočňoval verejný prenos a to vytvorením technických možností (zabezpečením prístroja aj signálu) na prístup hostí k možnosti prijímať a sledovať prenos. Pozri aj uznesenia súdneho dvora C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai znie : „Prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti“.

24. Žalovaný v priebehu konania navrhol, aby súd vykonal dokazovanie aj predložením knihy hostí za rok 2016 za účelom zistenia počtu hostí v ubytovacom zariadení a v tejto súvislosti poukázal na ďalší rozsudok súdneho dvora z 15. marca 2012 vo veci C-135/10 „SCF proti Marconi del Corsovi“, konkrétne na body 83 - 87, z ktorého okrem iného vyplýva, že „...pokiaľ ide o prevádzkovateľa hotelového zariadenia a kaviarne, ten uskutočňuje prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29...“, z ktorého článku smernice vyplýva, že ide o verejný prenos diela a o sprístupňovanie predmetu ochrany verejnosti.

25. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozhodnutie súdneho dvora vo veci C-301/15 zo dňa 16. novembra 2016 „Soulie a Doka proti Premier ministre“, v zmysle záverov ktorého, „je prezumpcia alebo implikovanie súhlasu autorov s výkonom ich výlučných práv organizáciou kolektívnej správy bez ich vedomia zákonným predpisom v rozpore s právom EÚ.“, odvolací súd konštatuje, že v tomto rozhodnutí ide o iný skutkový stav, teda súdny dvor prejednával otázku uplatňovania Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES v súvislosti s výkonom práva autorov obchodne nedostupných kníh v digitálnej podobe.

26. Možno tak konštatovať, že samotné umiestnenie zvukovo - obrazových zariadení (televíznych prijímačov) v izbách ubytovacieho zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu ubytovacím zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom predstavuje nezávisle od faktického používania tohto prístroja prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2011 o zosúladiení niektorých aspektov a autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Pretože žalovaný mal v ubytovacom zariadení umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom, ktorý umožňuje príjem obrazovo-zvukových diel autorov, dochádzalo tým k ďalšiemu verejnému prenosu.

27. K námietke týkajúcej sa výšky bezdôvodného obohatenia v nadväznosti na namietanú primeranosť obvyklej licenčnej odmeny, odvolací súd konštatuje, že výška zmluvných licenčných odmien a primeraných odmien nepodlieha schvaľovaniu ministerstvom kultúry a teda je vo výlučnej kompetencii organizácie kolektívnej správy. Je upravená v § 69 ods. 1 autorského zákona a v prípade, že sa používateľ s organizáciou kolektívnej správy nedohodnú na uzavretí licenčnej zmluvy alebo hromadnej licenčnej zmluvy, má možnosť obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy (§ 165 ods. 8 autorského zákona). Žalovaný v prípade, že nesúhlasil s cenotvorbou vytvorenou žalobcom, mal tak zákonným postupom umožnené právo obrátiť sa na súd. Avšak, žalovaný tak neurobil a v priebehu roka 2016 uskutočňoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos, v dôsledku čoho bol žalobca povinný žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Táto jeho povinnosť vyplýva z autorského zákona, v ktorom sú taxatívne vymedzené povinnosti organizácie kolektívnej správy, medzi ktoré patrí aj vydanie bezdôvodného obohatenia, a to vo vlastnom mene, v tomto prípade v mene žalobcu, v prospech nositeľov práv (jednotlivých žalobcom zastúpených autorov).

28. Pri právnom posúdení danej veci je tak dôležitá skutočnosť, že zo strany žalovaného mala byť uzavretá licenčná zmluva, za ktorú by používateľ platil zvyčajnú licenčnú odmenu na základe sadzovníka žalobcu. Ak si žalovaný takúto povinnosť nesplnil a neuzatvoril licenčnú zmluvu, resp. hromadnú licenčnú

zmluvu, žalobca ako organizácia kolektívnej správy má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške odvodenej od zvyčajnej licenčnej odmeny. Pokiaľ však žalovaný opomenul svoje povinnosti (či už vedome alebo z neobľahosti a nedostatočnej znalosti právnej úpravy a jeho povinností z nej vyplývajúcich) a počas prevádzky došlo k používaniu a šíreniu diel chránených autorským zákonom, vznikla mu povinnosť zaplatiť za šírenie diela odmenu v zmysle autorského zákona. V súvislosti s použitím taríf a sadzobníkov žalobcu pri ustálení sumy bezdôvodného obohatenia odvolací súd poukazuje na závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení II. ÚS 101/2011 - 7 zo dňa 24. marca 2011 s tým, že analogicky vo vzťahu k obvyklej odmene je možné prihliadať na to, že : „Odmena za používanie autorských diel by mala byť určovaná podľa sadzobníka organizácie kolektívne správy“... „... Pokiaľ teda krajský súd pre účely posúdenia toho, či sťažovateľom navrhovaná kolektívna licenčná zmluva, ktorej uzavretia so žalovaným sa sťažovateľ domáhal, medzi inými najmä v podstatnej časti - odmeny za používanie hudobných diel zodpovedá zákonodarcom vymedzenému kritériu „rovnakých a primeraných podmienok“, vychádzal z obsahu hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalovaným ako organizáciou kolektívnej správy s ďalšími inými používateľmi, čo sa týka tých istých hudobných diel, ktoré ako predmet ochrany užíval aj sťažovateľ, v žiadnom prípade nemožno v tomto postupe vidieť znaky arbitrárnosti. Práve naopak, ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.“

29. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia v súlade s konštatovaným záverom okresný súd zdôrazňuje, že pod pojmom zistenie neoprávneného použitia diel bez licenčného oprávnenia nie je možné rozumieť fyzickú kontrolu, či niektorý z hostí žalovaného aj reálne využil možnosť sledovať v ubytovacom zariadení a postačí zistenie, že takáto možnosť zvukovoobrazovými zariadeniami inštalovanými žalovaným na izbách vytvorená bola. Ak je nemožné zistiť, koľko zvukovoobrazových zariadení bolo aj reálne a v akom rozsahu použitých, nie je možné ani nejakou konkrétnou sumou určiť výšku bezdôvodného obohatenia. Z tohto dôvodu je zákonom stanovený spôsob na určenie výšky bezdôvodného obohatenia vo forme paušálnej odmeny, ktorej rozúčtovanie podľa skutočne odvysielaných diel autorov v rozhodnom období pre nositeľov práv je vecou organizácie kolektívnej správy. Štatistika vysielania slúži podľa názoru odvolacieho súdu práve pre účely rozúčtovania vybraných odmien a nie za účelom určenia výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré sa vymáha od neoprávneného používateľa diel. Pozri rozhodnutie súdneho dvora vo veci Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich C-367/15 z 25. januára 2017, predmetom ktorého bol výklad článku 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva v otázke, či je potrebné zisťovať skutočnú výšku vzniknutej ujmy na strane autorov neoprávneným použitím diel chránených autorským zákonom, alebo je možné náhradu tejto ujmy určiť paušálnou sumou, prípadne aj vo forme sankčnej náhrady ujmy a podľa ktorého sa má Článok 13 smernice 2004/48 vykladať tak, „... že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatať sumu zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“

30. Žalovaný nespochybňoval, že je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia, v ktorom sú izby vybavené zvukovoobrazovými zariadeniami umožňujúcimi sledovanie televíznych programov a nespochybňoval ani počet žalobcom tvrdených zariadení. Odvolací súd konštatuje, že je nesporné zistenie súdu prvej inštancie, verejný prenos diel, ktorých kolektívnu správu vykonával žalobca, uskutočňoval žalovaný bez získania licencie. Neuzavretie licenčných zmlúv na rok 2016 zdôvodňoval žalovaný nesúhlasom s výškou požadovanej odmeny a primeranej odmeny za používanie predmetov ochrany spravovaných žalobcom, ktorý nie je výsledkom konsenzu organizácie kolektívnej správy a používateľov predmetov ochrany podľa autorského zákona, ale ide o jednostranný dokument vytvorený žalobcom. Odvolací súd konštatuje, že podmienkou uplatniteľnou pri stanovovaní výšky taríf je, aby dohodnutá odmena zodpovedala spôsobom, rozsahu, účelu a času použitia diela, čím sa zabezpečí primeranosť a spravodlivosť licenčnej odmeny. Keďže k uzavretiu kolektívnej hromadnej licenčnej

zmluvy na rok 2016 nedošlo, dôvodne sa potom žalobca domáhal podľa § 144 ods. 1 autorského zákona od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) autorského zákona.

31. V odvolaní žalovaný taktiež namietal, že sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a uviedol, ktoré dôkazy vykonal a ktoré argumenty považoval za rozhodujúce. Základom argumentácie žalovaného bolo v priebehu celého konania spochybňovanie postavenia žalobcu, resp. jeho aktívnej vecnej legitímácie a zároveň spochybňovanie všetkých žalobcových tvrdení a ním predložených listinných dôkazov. Žalovaný pritom v odvolaní (ani v iných svojich vyjadreniach) neuviedol žiadne skutočnosti a relevantné dôkazy, ktoré by mali takú povahu, aby mohli priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre žalovaného a teda ktoré by mohli privodiť zmenu rozhodnutia.

32. Taktiež za nedôvodnú námietku nemajúcu podklad v zákonnej úprave odvolací súd považuje doplnenú argumentáciu žalovaného, podľa ktorej v prípade uplatňovania si nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia ide o nerozlučné procesné spoločenstvo na strane žalobcu a prípustnosť takejto žaloby by bola výlučne len za predpokladu, ak by sa všetky organizácie kolektívnej správy (na území Slovenskej republiky pôsobia v súčasnosti 5) domáhali takéhoto nároku spoločne v rámci nerozlučného spoločenstva. Odvolací súd s poukazom na ust. § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 CSP a autorský zákon konštatuje, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva nerozlučné procesné spoločenstvo, ako ani nútené spoločenstvo týkajúce sa nároku.

33. Keďže žalovaný bol v rozhodnom období používateľom audiovizuálnych diel, bol povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetu ochrany. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim (a bez uhradenia licenčnej odmeny) predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah zakladá na strane používateľa v danom prípade žalovaného neoprávnený majetkový prospech - bezdôvodné obohatenie a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie.

34. Keďže žalovaný odvolaním napadol rozsudok v celom rozsahu, teda aj výrok o náhrade trov prvoinštančného konania, odvolací súd preskúmal správnosť aj závislého výroku o trovách konania, pričom konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny i v tejto časti. Keďže žalobca bol v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný v celom rozsahu, súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania správne postupoval podľa zásady obsiahnutej v § 255 ods. 1 CSP, keď určil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

35. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2 158 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 15. decembra 2017 až do zaplatenia v stanovenej lehote a v závislom výroku o trovách konania považuje odvolací súd za vecne správny, preto ho v zmysle § 387 ods. 1 a 2 potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).